

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.470 van 22 februari 2000
in de zaak A. 85.230/VII-18.727.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. LAMRABET,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX
nationaliteit, op 18 juni 1999 heeft ingediend om de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de
beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van
21 april 1999 tot weigering van inoverwegingname van een
vluchtelingenverklaring, met bevel om het grondgebied
van het Rijk te verlaten binnen vijf dagen, haar op
dezelfde datum betekend;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. LAMRABET, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van XXX nationaliteit, komt op 23 juni 1998 in België aan en verklaart zich op 24 juni 1998 voor de eerste maal vluchteling.

1.2. Op 6 augustus 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 maart 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 augustus 1998.

1.4. Verzoekster verklaart zich voor de tweede maal vluchteling op 1 april 1999. De Dienst Vreemdelingenzaken weigert deze vluchtelingenverklaring

in overweging te nemen en betekent verzoekster op 21 april 1999 volgende bestreden beslissing :

"(...)

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingen zaken op 24/06/98. Op 26/03/99 was de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet ontvankelijk (weigering van verblijf). Zij diende een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingen Zaken op 01/04/99. De betrokkene verklaart dat ze via de telefoon vernomen zou hebben dat haar man sinds 3 maand zou verdwenen zijn. Betrokkene vertelt dat hij waarschijnlijk vermoord is. Ze zou ook vernomen hebben dat haar moeder dagelijks door de politie zou verhoord worden om te weten waar de betrokkene zou verblijven.

De gegevens die betrokkene aanbrengt zijn enkel gebaseerd op indirecte bronnen of op vermoedens. Zij vermoedt dat haar man vermoord is en zij vermoedt dat haar hetzelfde lot staat te wachten als ze zou terugkeren. Haar moeder zou alle dagen verhoord worden door de politie maar de betrokkene geeft nergens aan dat er sprake zou zijn van eventuele mishandeling. De betrokkene vermeldt bovendien niet wie die indirecte bron zou zijn die haar de informatie door zou hebben gespeeld".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel betreft, verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de

formele motiveringsplicht van administratieve rechtshandelingen;

2.1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing gesteund is op drie motieven, zijnde : de gegevens die verzoekster aanbrengt zijn enkel gebaseerd op indirecte bronnen of vermoedens, haar moeder zou alle dagen verhoord worden door de politie maar verzoekster geeft nergens aan dat er sprake zou zijn van eventuele mishandelingen en, ze heeft niet vermeld wie die indirecte bron zou zijn;

2.1.3. Overwegende dat in het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 in verband met artikel 51/8, oorspronkelijk artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat de Raad van State, "alvorens de vordering tot schorsing niet ontvankelijk te verklaren, zal (...) nagaan of de voorwaarden met betrekking tot die grond van niet-ontvankelijkheid zijn vervuld"; dat aldus de Raad van State slechts bevoegd is om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen zo Hij van oordeel is dat de nieuwe vluchtelingenverklaring op nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet was gesteund; dat nieuwe gegevens in de zin van voornoemde wetsbepaling gegevens zijn die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

2.1.4. Overwegende dat uit de bestreden beslissing niet blijkt welke kwalificatie wordt gegeven aan het begrip "indirecte bron" en nog minder waarom een kandidaat-vluchteling geen gegevens zou kunnen verkrijgen van een indirecte bron; dat het immers niet uitgesloten is dat een derde determinerende gegevens kan aanbrengen die in hoofde van een kandidaat-vluchteling aantonen dat er een gegronde vrees voor vervolging

bestaat; dat verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft verklaard dat haar echtgenoot "waarschijnlijk vermoord" is en dat zij bij haar terugkeer ook vermoord zal worden; dat uit de definitie van vluchteling (artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag) blijkt dat het element vrees in de subjectieve zin verwijst naar de persoonlijke, psychologische toestand van de vluchteling; dat de verklaring dat ze zal worden vermoord bij haar terugkeer, aldus moet worden begrepen als een "vrees" te worden vervolgd, zodat dit gegeven niet kan worden afgedaan als een louter vermoeden; dat verzoekster eveneens verklaarde : "Ik vernam ook dat mijn moeder elke dag door de politie wordt verhoord zodat ze mij zouden kunnen vinden"; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat met de zinsnede "zodat ze mij zouden kunnen vinden" geen rekening werd gehouden; dat de bestreden beslissing voorts overweegt dat verzoekster "nergens aan(geeft) dat er sprake zou zijn van een eventuele mishandeling"; dat niet kan worden ingezien wat de relevantie is van de eventuele mishandeling van verzoeksters moeder, nu uit de verklaring duidelijk blijkt dat haar moeder elke dag wordt verhoord door de politie om verzoekster te vinden; dat ten slotte het feit dat verzoekster niet zou hebben vermeld wie die indirecte informatiebron is niet volstaat als motief, daar in het Vreemdelingenrecht de asielzoeker en de ondervrager gezamenlijk alle pertinente feiten vaststellen en evalueren; dat derhalve, zolang haar de vraag naar haar informatiebron niet is gesteld, niet kan worden overwogen dat ze die niet zou kennen of willen vermelden; dat, op het eerste gezicht, de Raad van State aan de hand van de bestreden beslissing niet kan uitmaken wat de draagwijdte, de betekenis en de gevolgen zijn van de door verzoekster als nieuw aangebrachte elementen omdat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid hoe deze gegevens kunnen worden

gerelateerd aan haar situatie van asielzoekster; dat het enig middel ernstig is;

2.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, verzoekster terecht aanvoert dat de eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een gevaar voor haar vrijheid en haar leven uitmaakt;

3. Overwegende dat is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 april 1999 tot weigering van inoverwegingname van de vluchtelingenverklaring van XXX, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen vijf dagen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op tweeëntwintig februari tweeduizend,
door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.